

TERRA

N.º 7

MES DE JUNY 1980

SANT HILARI SACALM

JOAN SALA
"SERRAL LONGA"

CAMI CAP A
LA FI

PARLEM BÉ

LA DECLARACIÓ
DE RENTA

LES CARMELLES

EL NEN, LA FAMILIA
I LA TELE

PENSEM·HI

TORRELLA

SUPERIOR

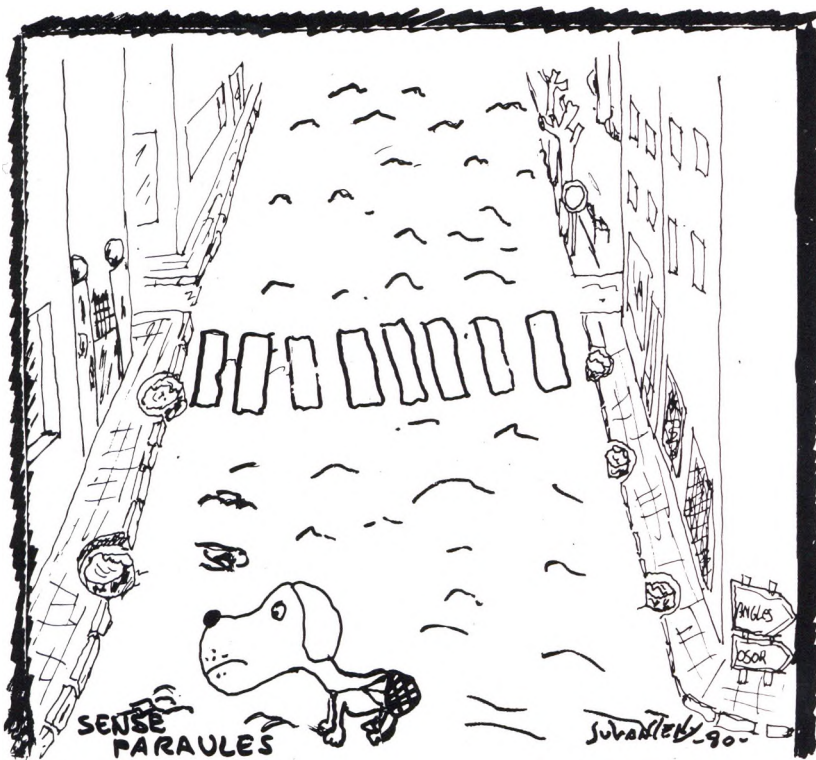
25 ANYS DE LA SENYERA
DEL CHOR LOCAL
"ELS NOIS ALEGRES"

EXPOSICIÓ FOTOGRÀFICA

AUTOR: JAUME DANÉS

C
O
N
T
R
A
L
L
U
M

A
C
U
D
I
T
S

Per

CARLES JUVANTENY

Edita: PAX - Imprimeix les cobertes: IND. GRÀFIQUES DURAN
Coordina: GRUP PER A LA DEFENSA DEL MEDI AMBIENT - COMITÈ ANTIURANI

NOTA: Aquest butlletí és plural. Els coordinadors volem respectar la llibertat d'expressió dels col·laboradors, **tot remarcant que cada autor es fa responsable del seu escrit.** Així mateix, TERRA se compromet a publicar i respectar totes les rèpliques, matitzacions, suggerències o queixes, sempre que s'ajustin al respecte que mereixen les persones o institucions.

editorial

Actualment, estem en ple moviment de trobar les noves vies cap a aconseguir una comunicació millor entre "Terra" i tots els que hi contribuïu en comprar-la. Aquesta tasca serà més fàcil amb les enquestes que us hem anat enviant, ací a la bústia de la Cooperativa (com també podeu anar posant-hi qualsevol suggerència o escrit per a publicar). Nosaltres amb això desitgem tenir un tipus de revista feta més directament per vosaltres mateixos.

Una mostra d'aquest intent de participació o comunicació directa és l'intent de posar nosaltres mateixos en venda "Terra", en aquests moments, en que tots els productes que consumim ens arriben pels intermediaris, creiem que és molt important que el consumidor pugui parlar i sàpiga qui és el productor del que té a les mans.

Com tantes vegades hem dit, "Terra" és un vehicle de comunicació de la gent de Sant Hilarià, per fer uns canvis d'impressions responsables (és molt difícil de dir per escrit, i encara més si t'ho han de publicar, una cosa que no pas si ho dius als teus amics). Bé, doncs, "Terra" continua i continuarà, i més quan un dels punts tractats a l'Editorial passada està en entre-dit. Sí, companys, la llibertat d'Expressió està en un moment molt baix; no tan sols perquè molta gent no respecta la llibertat d'opinió del seu veí, sinó que ni tan sols les esferes que l'haurien de protegir també l'esclafen i l'insulten, només hem de recordar els casos Boadella (Els Joglars) més recentment Na Pilar Miró (Amb el film de "El Crimen de Cuenca"), i per últim en aquest darrer mes el cas del director del diari madrileny "El País" amb el processament d'en Celáan, i per altra banda, la feblesa de l'administració quan es jutgen delictes molt més greus: el judici del carrer d'"Atotxa", els inculpats de l'intent de cop d'estat de la "Operación Galaxia", la declaració d'inocència de la filla del General Franco quan volia passar joies de Contraband, i tants d'altres d'un i altre tipus aue per ser menys importants i tant nombrosos que no té importància citar.

Per tot això sortirem al carrer per aconseguir fer una solidaritat fins ara desconeguda i aprendre tots plegats el respectar-nos mutua-ment. Correu!! Agafeu un bolígraf, un llapis o una màquina d'escriure, juntament amb un paper i comenceu a escriure tot el que teniu per dir.

Joan Sala «Serrallonga»

Un testimoni que declara en el procés, ens descriu així En Serrallonga "home alt i moreno, sense pèl de barba i el mostatxo molt prim. Solia portar rapilla, barret i capa vermella o blanca, que de vegades, per massa usada, substituïa a l'altre de pastor..." Era presumit en el vestir i el darrers temps portava barretina. Idealitzant en aquest aspecte la declaració del segon d'En Serrallonga, Jaume Meliantà alies Adri de Sau, Victor Balaguer escriurà: "Sos bandoleros usaban plumas de diversos colores en el sombrero; gastaban ropa de mucho lujo con bordados, guarniciones de terciopelo, canutillos de oro y plata y otros adornos de valor y gusto; cinturones de terciopelo, carmesi con planchas de plata y sortijas, en particular Serrallonga. Algunos usaban alpargatas, pero la mayor parte zapatos y calcetas; llevaban capas y estrenaban trajes con frecuencia..." Es comprensible que els romàntics que han fet herois dels bandolers arribin a immaginarlos varitables ñandis de saló...

Es difícil de plantejar-se problemes sobre la moralitat d'un bandoler amb una cinquantena de morts a la seva consciència. De les declaracions de la darrera amistança d'En Serrallonga, la Joana Massisa, a la qual ens referirem després, s'en pot deduir en el bandoler no tenia manies a l'hora de robar i matar. Constà també (i es difícil de pensar en una coacció sobre aquest punt) que en Serrallonga es portaba amb ella com un autèntic matón, alternant les carícies i les fubataades. El fet que fos lleial amb els amics i valadors (sense una bona xarxa d'aquests és inconcebible el bandolarisme) no desmenteix el seus procediments expeditius.

Cal advertir, però, que homes com en Serrallonga són, en grant part, producte d'unes xarxes socials que, a l'època que estudiem contrastan vivament en la petita minoria que produeix el floriment del segle d'or. També es evident que l'exarcerbació passional - unes de les característiques de la Catalunya del barroc - i el

clima de violència ajuda a explicar moltes coses.

Les dones de vida tèrbola que acompanyaven els exercits de l'època feien també acte de presència a les colles importants dels bandolers. A la d'En Serrallonga, Jaume Meliantà, el Padri de Sau, va tenir dues amistances: Marianna Perinyer i Margarida Savera una noia que robà la vigília de Nadal a Riuderenes, quan ella anava a matines- Cristòfol Madriguera, duia una tal Magdalena Morages- D'En Serrallonga en coneixem dues, Anastasia Colobrans i Joana Massisa. En el procés, ell declara que la primera la qual de vegades anomena Estàsia, Carles Colobrans - li fou robada per un altre bandoler, Lo Negre de Tona. La segona el mite Serrallonga la faria Joana de Torrelles del partit cadell, enemic dels nyerros als quals pertanyia en Serrallonga, es a dir que crearia una nova versió dels Capuleto-Montesco de Verona- era una pobra noia d'uns vint anys, vidua d'Esteve Massis, moliner de Castelló d'Empuries, que fou raptada per en Serrallonga el dia de Sant Jaume de 1632 entre Sant Joan de les Abadesses i Camprodón.

Segons el procés, aquestes dones vestien faldilles curtes i barrets anaven armades com el homes i prenien part en llurs robatoris. A vegades, però, esparaven en un lloc segur el retorn dels bandolers. En la seva declaració davant del jutge, el bandoler Guillem Estany diu que, en certa ocasió, per fer un robatori hi deixaren la Padrinyes i la Moragues a casa d'un llurs factors o encobridors "perque les dones els embarrasaven".

Un testimoni descriu així a la Joana Massisa: "Isqué una dona abrigada ab una capa de pastor roia ab un xombrero de home del cap y al costat viu que portave una scispa y de l'altre part una daga y aportava unes faldilles blaveschas fins a mitja cama, la qual feia un gran vendre, que tinch per cert que den estar prenyada, y és

una dona estatura, blancha de cara y segons lo que la hoy parlar entench no és catalana, sinó rossellonenca o francesa". Amb ella visque En Serrallonga en plena decadència, uns quinze mesos fins

a ésser capturat, i la major part d'aquest temps el passaven a les jaces dels pastors, per les muntanyes de Capmagre i Mantet. Pastors, carboners, i fargaires els donaven menjar i acollida.

L'any 1624 tornem a trobar En Serrallonga fent de lladregot. Roba a uns caminants al lloc conegut per la Beguda, en el camí de Girona a Banyoles; prop d'Amer roba els diners a un home del poble, anomenat Narcís Moreu; i s'apodera de roba i objectes a la masia d'en Salvi Boada, de Salitja.

Per: Neus Reina.

PENSEM-HI

Els interessos particulars altre cop tenen més força que els populars. Plaça de Cà'n Torrent, Pla del Campaner, Passeig de la Font Vella, els arbres de la Plaça Grivolosa... i ara la Font del Sastre. Fins quan?

Els projectes són: un hostel, piscines i camps de tennis, i a llarg plaça una gran urbanització. En resum, perdrem un dels llocs més bonics i tranquils del poble degut als interessos d'una sèrie de gent (sense tenir en compte el que és millor pel poble) que només miran per les seves butxaques, plenes ja a les espatlles del poble.

Es que a la majoria de les persones que vivim aquí tan sols se'ns recorda a l'hora de PAGAR, VOTAR i TREBALLAR? Per desgràcia veiem que és així.

Ens trobem altre cop davant d'un cas d'especulació en uns terrenys que, en lloc de passar al servei del poble, passaran, molt aviat, al servei dels "domingueros" amb tot el que això comporta (terrenys barrats, lletrerets de "Prohibido el Paso", "Camino Particular", torres que trencaran amb l'harmonia del paisatge, piscines i camps de tennis particulars, els boscos travessats per grans carreteres asfaltades; en resum, s'haurà acabat el anar a passejar a la font).

Davant aquests fets demanem que l'Ajuntament ELEGIT DEMOCRATICAMENT prengui una actitud més crítica i responsable, i que vagi a defensar els interessos del poble que és el que paga i al qui tindria que representar.

Hilariencs, deixarem que un altre agressió a la natura (Font del Sastre en aquest cas) sigui portada a terme sense que nosaltres hi fem res?. No creieu que ja és hora de conscienciar-nos davant de les contínues destrosses que es porten a terme al nostre poble?. Creiem que si davant de tot això no fem res, no tindrem dret a queixar-nos demà, perquè també serem, en part, culpables per la nostra passivitat, o més ben dit, per.

Fem córrer la veu, parlem-ne a l'Ajuntament, als bars, a les fàbriques, a les botigues, que vegin que estan fent quelcom en contra de la voluntat popular.

Si pensem perquè ve el turisme a St. Hilari veurem que és per gaudir dels pocs racons bonics del poble i de la tranquil·litat que es "respira"; però, si els aneu destroçant, creieu que vindran a passar les seves vacances aquí per més festes que organitzeu?, o és que potser hi han d'altres interessos desconeguts per el poble?...

No voleu organitzar excursions i sortides pels estiuejants?, a ón els dureu, a la "Urbanització de la Font del Sastre", a les possibles mines d'urani a Les Guilleríes, o ... potser a visitar les futures granges del Pla de les Arenes?. Pendeu-hi, doncs, si feu malbé els racons que ens queden, quin "ganxo" tindreu per a fer vindre els estiuejants?. Ja no n'hi ha prou amb dir que tenim una aigua que cura els ronyons; aquestes persones busquen quelcom més; busquen la pau i tranquil·litat de que es pot gaudir pels voltants de St. Hilari, doncs no es troba a gaires llocs.

G.D.M.A. de St. Hilari

"Els Nois Alegres"

Amb aquest article encetem un nou apartat a la publicació "TERRA" dedicada a les associacions i entitats que existeixen al nostre poble. Avui apareixen "ELS NOIS ALEGRES" degut a la seva festa-aniversari dels dies de Juny de 1980.

Els Nois Alegres nasqueren a l'hivern de 1946 quan 19 joves varen reunir-se per a fundar un cor a més dels ja existents al poble (el cor parroquial), la seva indumentària era característica: barret de palla, clavell a la solapa, "pajarita" i bastó de passeig; aquesta vestimenta els hi portà el nom d'arreplegats.

Cronologia de l'Evolució:

1954-1955: Als volts de Nadal es celebrà una gran actuació de Corals a l'Hotel Solterra retransmesa per Ràdio Nacional. Per aquests dies Alfred Ballesteros i Riera va regalar la tela brodada de la Senyera i en Xandri va inspirar el "cetro" de la mateixa.

11 de Decembre del 1955: Es va fer l'entrega oficial de la Senyera als Nois Alegres, essent els padrins el mateix Alfred Ballesteros i la dona del batlle de l'època. Varen ésser convidats els cors de les "Guilleries" i el "Som i Serem".

1956: Actuació en un congrés de metges a l'Hotel Solterra.

1956-1960: Aquest va ésser el període de més èxit pels nostres cantaires, arribant a la xifra inimaginable de més de 50 persones, encara que al final d'aquest quadrienni la cosa anava francament a la baixa.

Als anys 1961, 1962, i 1963 s'intentà de crear uns grups a manera de "tona" i una secció de teatre. Però, foren intents frustrats. La dècada dels seixanta va ésser el període més difícil de l'existència dels Nois Alegres. Es va arribar, fins i tot, en enviar-ho tot a fer punyetes.

1971: Aquest any es celebraren les Noces d'Argent del cor, la qual cosa sembla que representà una injecció de moral i confiança per reprendre la lluita. D'aquesta diada és l'origen del petit monument que podem veure al surtidor de la "Placeta".

Hi actuà la Secció de Ballet Popular.

Després d'aquesta ràpida visió històrica del grup, ara donarem a conèixer el programa que es pensa fer el 22 de Juny del 1980 amb la celebració de les Noces d'Argent de l'entrega de la Senyera.

Al llarg del temps pels Nois Alegres han passat uns 160 veïns de Sant Hilari.

Cronologia del Vestuari:

A partir del 1954 es canvia el vestit clàssic pel de Català.

Després de 1962, el vestit era el de carrer.

Per últim, al 1978, es torna altre cop amb el barret, el bastó, el clavell...

Diferents compositors han dedicat sar-

danes als Nois Alegres. Concretament Francesc Mas Ros té la Sardana amb el títol precisament de "Nois Alegres".

Les sardanes cantades pels "Nois Alegres" i que no tenien música van ésser composades posteriorment per Mossén Planes, Barnedas, Joan Mimó i Marià Brugués.

Quan se'ls pregunta que pensem fer a partir d'ara tots posen

Programació d'actes.

~~Dissabte~~ 21 de Juny

matí-pregó
memòria de l'any 1.980 amb lletres cantades
comissió d'honor amb altres personalitats culturals i polítiques de casa nostra.
invitació a tots els nois alegres de la història a un vi d'honor a l'Hotel Salterra

Vespre-a l'Envelat i aurà un vodevil, pescadors de l'Escaia i en Joan Capri

Diumenge 22 de Juny

Matí-Missa cantada a les 11.
Recepció a l'Ajuntament amb la entrega d'un Dossier de totes les cançons al llarg de la història dels nois alegres per que quedi constància de la seva vida al poble.

Dinar d'honor amb convidats
Tarda-Concert de la Principal de la Bisbal i l'Esbert de Rubí sardanes

Vespre-Ball a l'Envelat a cura de la principal de la Bisbal i el conjunt Sexon.

Dilluns 23 de Juny

Tarda-Sardanes per la Principal de Llagostera.
Vespre-Revellina a cura de la Principal de Llagostera i en Ramon Calduch

Dimarts 24 de Juny

Homenatge a la Veïlesa després del dinar, acompanyant-els a l'Envelat per assistir al festival infantil amb la entrada lliure pels avis

una cara d'extranyats... Després de pensar-ho una petita estona, et responen: "Farem el que hem fet fins ara, sortir al carrer, amb tota la nostra il·lusió i fent-ho el millor que poguem. I, com sempre, anirem allà a on se'ns demani de franc".

Donem les gràcies a Marià Brugués per la seva col·laboració en aquest escrit. També volem encoretjar en aquestes ratlles a tots els components que han format i formen els Nois Alegres pel seu treball desinteressat en aquesta activitat en el nostre poble, ja que no és massa normal que a Sant Hilari hi hagin activitats d'aquest tipus o similars.

Per:
Jordi Dou i Puig
i Manel Rigalós

PARLEM BÉ

<u>M A L D I T</u>	<u>B E N D I T</u>	<u>M A L D I T</u>	<u>B E N D I T</u>
Matorral.....	Matoll; Malesa.	Aparatu.....	Aparell.
Apeaderu.....	Baixador.	Embusteru.....	Mentider.
Destornillar.....	Descargolar.	Mansana.....	Illa, Bloc.
Ganader.....	Remader.	Espuela.....	Esperó.
Marmol.....	Marbre.	Sin embargu.....	Tamateix.
Peató.....	Transeunt, Vianant.	Querida.....	Amistançada.
Registru.....	Escorcoll.	Pues.....	Doncs; Perquè
Lentes.....	Ulleres.	Llamarada.....	Flamarada.
Arandela.....	Virolla, Volandera.	Aconteixement.....	Esdeveniment.

"Si un esquirol s'enfila a un arbre a Empuries, brincant de branca en branca, pot arribar al Finisterre"

Això ho deien els romans fa un parell de mil.lenis. Avui, un esquirol, si en queden, no aniria pàs gaire lluny...

"Fonts frescals on assadollar-hi el cos a l'ombra de reures centenaris"

Deien els autors romàntics del segle XIX. Avui cal anar amb molta cura, es possible que la font estigui enmetzinada per els insecticides, pels productes químics que es fan servir per adobar la terra...

Ja sabem que no es cap novetat, que tot-hom ho sap, que les fonts, les rieres, els rius i també el mar, estan plens de brutícia, de verí...

Però anem fent, tot ho veiem llunyà... que no ens afectarà a nosaltres... que es cosa d'un grapat d'anys, que potser seràn els nets, o bé els fills dels fills dels nostres nets.

I confiats anem destruint boscos, enmetzint les aigües, soterrant amb blocs de ciment les millors terres de conreu.

Fa aprop d'un segle que les cigonyes no nien en els campanars de les nostres esglésies... cada anyada venen menys aus migratòries als nostres aiguamolls, als deltes del Llobregat i de l'Ebre... aviat les orenetes seràn un melàngios record.

Però que ens importa?. La qüestió es fer pessetes... poc importa que s'arrebassin boscos sencers, que es capgirin les muntanyes a la recerca de minerals cars, de que els rius esdevinguin cloaques, que no quedi ni una caca amb vida!!.

No, no n'hi ha prou amb tot això, cal més. No en tenim prou amb destruir la migrada natura que ens queda, cal destruir més i més, i per arreu es fabriquen armes, explosius i tota mena d'ingenis per esclafar-ho tot ben ràs, diuen els savis que es necessari, que cal destruir... per donar treball.

Donar treball?. A qui?. Qui quedarà després de LA GRAN DESFETA?.

Mentrestant, alegres i confiats, joguines en mans dels tot-poderosos destruïm el poc que ens queda, fins el coratge per fer front als que augmenten llur cabals, amb la nostre riquesa avui... demà amb la nostre sang!!.

No cal que ens amoinem pel futur, està llunyà. Cantem avui, ja ens vagará plorar demà!!, pensem, però potser aquest demà... ja comença AVUI.

La Declaració de Renta.

Aquest impost, potser el més popular- o impopular, però el més conegut- és només una part del conjunt del sistema fiscal que s'està introduint en aquest país, a partir de l'any 1.977. (dues gran lleis que són la de l'Impost sobre la Renda de Societats i la de l'Impost sobre la Renda De Persones Físiques; que són les dues grans claus de la imposició directa.)

El tema d'actualitat en el conjunt del sistema fiscal és la " Declaració de Renda" que està esgotant el seus terminis i que aquest any es mostra especialment polèmica. Tota persona amb un mínim de 300.000 pessetes d'ingressos anuals ha de declarar a Hisenda, aquesta xifra significa que totes les persones que cobrin al mes una xifra superior a les 21.000 pessetes és preferible que declari.

El punt de la contraprestació es però la qüestió mes fosca en tot aquest afer fiscal. Amb una càrrega demagògica exemplar el Ministeri de Hisenda diu que: " Contribuir dona dret a exigir " , però exigir què? . Si el contribuent té dret a exigir, com pot exigir? per quins canals ha de fer-ho? qui li pot dir què se'n fan dels seus diners?

Potser el contribuent estaria disposat a pagar més impostos, si a canvi tingués un serveis correctes a tots nivells que li permetessin no haver de pagar per anar al metge, per estidiar o per passar per l'autopista. De fet així és com funcionen els països avançats d'Europa i de fet és l'única justificació que tenen uns impostos elevats i que afecten tots els ciutadans.

Actualment el Ministeri d'Hisenda compta amb 1.000 Inspectors i 1.500 sub-inspectors que properament augmentaran a la xifra global de 4.000 , els quals compten amb el suport renovador de la Informàtica. Aquesta novetat fa que siguin detectables fins i tot aquelles persones que no han declarat mai.

Finalment, un com a ciutadà que rep una sèrie de serveis (força deficientes) de l'Administració, és conscient que s'ha de fer la " Declaració de Renda " i que esqó, d'acord amb els seus ingressos, ha de contribuir, en la mesura que marca la legislació, a les despeses comunitaries.

Ara és temps de declaració i, a mesura que s'acosta el termini, son molts els ciutadans que es bellugen per complir el seu deure civic. Seguint els consells que des del Ministeri de torn es fan, un va a buscar els impresos i ai ! son molts els que quan intenten omplir-la es veuen incapeços. Si es demanen explicacions, el personal que Finances ha posat a la nostra disposició ens aclareis ben poc quan no ens confon encara més. I ves per on, no et queda cap mes altra remei que acudir els serveis de un Gestor, de manera que ja de entrada la declaració et surt positiva en haver de pagar com a minim els honoraris d'aquest senyor.

LES CARAMELLES

Com cada any i per aquestes dates de març-abril, ens arriben els temps de Pasqua, precedits de tota una sèrie de festes tradicionals de la nostra terra.

Aquí a Sant Hilari entre altres coses en tenim una de ben tradicional d'aquestes dates: les caramelles.

Docs bé, parlem-ne i revisquem una mica què eren les caramelles dels temps passats fins avui dia:

Sembla ésser que de les primeres caramelles, es coneixen tres tipus:

Una d'elles i de les més antigues que es té notícia, i de caràcter religiós sembla ésser referida a la Mare de Déu del Roser.

Un altre tipus però de caràcter profà, estava constituïda pels "guixaires" formats per nois que anaven cantant pels carrers i la gent després d'escoltar-les els gratificaven amb botifarres i ous i menjars típics.

I el darrer tipus de caramelles més antigues que es conèixen era les de caràcter amorós, portades a fi pels trobadors.

Ja des del segle passat fins avui dia han consistit en una colla de cantaires que anaven visitant les masies i cases de la població davant les quals cantaven les cançons anomenades també caramelles. Consistia en sortir el dissabte de Glòria al vespre; actualment és el diumenge i dilluns de Pasqua .

Després de les seves actuacions passaven amb una perxa adornada i al cap de vall una cistella amb la que recollien els queviures i la gratificació de la gent que els anaven donant de les seves finestres.

Després els caramellaires es repartien entre ells les coses obtingudes.

Una de les tradicions que ens perdura des del segle XVI fins avui és que els caramellaires anaven cantant pels carrers i en arribar a les places majors o més populars densaven un ball que generalment era el dels cascavells encara que avui és substituït pels dels bastons i les cintes que és el que es ve fent fins ara aquí a Sant Hilari actualment a les nostres caramelles.

Espero que us hagueu adonat una mica del que ha estat tradició fins a ser el que avui dia és.

EL SOMNI D'AHIR COMENÇA A FER-SE REALITAT AVUI !!!

el "casal dels avis"; cal
que tots hi treballem

per Soletat Ridaura

El que fins ara era un somni, avui es fa realitat. Ja podem dir ben alt: "tenim casal".

Un jorn, la gran família Bayer va posar a disposició del poble la seva casa pairal de can Blat per construir una llar per la gent gran. Avui ho som nosaltres, demà serà tu, tu aquell i l'altre, per això diem que és per a tot el poble. Aquesta família digne d'admiració, són gent d'un cor noble i generós, mereixen tot el nostre respecte, el nostre agraiement i el seu nom viurà sempre en nosaltres. Gràcies senyor Bayer, gràcies ara i sempre, també tenim que donar-les al nostre Mossen Joan, amic de dita família i entusiasta col·laborador en tot el que és en bé del poble. No cal dir que l'home que més hi treballa en la realització d'aquest casal és el nostre Batlle i amic senyor Rossell capdevanter del nostre Magnífic Ajuntament, qui amb entusiasme acceptà junt amb els regidors la responsabilitat de portar endavant aquesta gran obra del casal.

No els hi mancarà ni feinada ni mals de cap, però treballem amb amor i il·lusió i el poble podem sentir-nos orgullosos d'ells.

Però jo crec que no han d'ésser ells sols els que es carreguessin tot el pes i gastos d'una casa d'esplai. Els hilarients sabrem cuidar les nostres coses i estimem els que ens pertany. Doncs bé, aquest Casal és de cadascú de nosaltres és teu i meu, ajudem a fer-ho bonic, còmode i acollidor, serà un lloc per reunir-se la gent gran i avui som nosaltres demà sareu vosaltres.

Fem que els nostres cors vibrin d'emoció de veure'l fet. I tots hi treballem, ens hi sentirem bé i satisfets d'haver fet quelcom per a ell, i el que res no hi faci o se'n desentengui quan

li arribi l'hora d'anar-hi es sentia cohibit i li doldrà no haver-hi treballat.

Nosaltres, prediquem, però donem exemple, doncs entre unes cinquantena de persones grans, voluntàriament hem fet un donatiu cadascú qui més qui menys (dones qualsevol quantitat és ben rebuda) i ja tenim recollides 85.000 pessetes, a més unes 74.000 de la penera, gràcies a tots els que havem col·laborat amb ella. Encara ens queden alguns avis que ens han promés un donatiu i d'altres que no, sabem com es diuen i on viuen, però els qui vulguin contribuir-hi poden entrar a la llista. Gràcies a tots.

Per la nostra part procurarem que aquest Casal sigui un lloc de pau i d'amor.

Nosaltres (la gent gran) ens correspon donar exemple de germanor. Si tenim un que dir d'aquest o d'aquell diguem-ho sense crits, ni males cares, a vegades son falses interpretacions, busquem un llenguatge senzill i amable. Els conflictes tenen que resoldre's de cara a cara i no parlant per ací i per allà i fem-ho sense rancor ni enveja. Si ho fem així ens hi sentirem bé i donarem bon exemple.

Tenim una responsabilitat i l'hem de complir a fi que les persones que hi vagin entrant més tard hi vinguin confiadament i sense por. Que juliu i alegre serà si sabem fer-ho!!

Estaríem contents que de quan en quan algún grup de nois i noies joves o adolescents ens visitessin, ens expliquessin coses de les seves doncs si tenim contacte ens compendrem millor i estimarem més, i també nosaltres tenim moltes coses per contar-vos. Tanquem per un moment els ulls, mireu-nos amb el pensament també havíem sigut joves, corríem, saltàvem i fèiem dolentes, però... el pés dels anys han acabat amb les nostres forces i avui necessitem de tots.

Allargueu-nos les mans, per favor!, doncs tenim por de caure.

Vells, joves, grans i mainada ajudem tots a fer que el nostre poble sigui el millor de la Comarca, que hi regni la pau, la unió i la fraternitat.

Els grans donguem exemple a n'els joves no hem d'esser solament els seus educadors d'ànima i de cos que els han de educar, hem d'esser tots junts, doncs en el món cada dia hi han més perills, més trenca-caps, més d'alts i baixos i de nosaltres depent que aquests joves i aquests adolescents coneixin la veritat i l'amor, no aquest amor sexual, si no aquell amor d'ajuda, de pau, d'honradesa, de justícia, perquè se converteixin amb homes de progrés i d'unitat. No oblidem que han d'esser els governants de demà, i avui són el tresor, la alegria de la família i del nostre poble, doncs sense ells la nostra Vila no tindrà vida; seria com un jardí sense flors un bosc sense ocells, un desert, una nit fosca. Hilariencs, endavant, ha arribat l'hora d'unir-nos i junts amb el nostre esforç i l'ajuda de Déu, hem de fer el Casal, el Casal de tots, demostrant que en els pobles, quan voleu, sabeu fer grans coses.

Si volem que el nostre poble canvi
ajudem-hi tots
doncs els onze homes que ens presideixen
tots sols no podran pas.
Donem-els el nostre suport i comprensió
i si això no els hi manca
el nostre poble serà millor.

Una abraçada de l'àvia de 82 anys

SOLETAT RIDAURA

* AFERS MUNICIPALS *

L'Ajuntament ha enviat una carta al President de la Generalitat, Honorable Jordi Pujol i Soley, recolzant la seva gestió al front del Govern Català.

El M.E.C. per fi!! ha fet una primera entrega de pessetes per posar a punt les Escoles Nacionals. De moment es podrà restaurar la teulada, la façana i la part de fusteria exterior, que està molt malmesa. Enhorabona.

No hi han pessetes, l'Ajuntament té les butxaques buides... com nosaltres i si fa o no fa, com tot-hom... però com que l'Ajuntament té pendent per cobrar un bon grapat de pessetes, ha decidit contractar un EXECUTIU que per via d'apremi, cobri els deutes pendents.

Per salvaguardar les MASIES del terme municipal, no es permetrà construir edificacions d'estructures modernes, en un radi de 50 metres al voltant de les masies.

El futur casal dels avis ja té nom.

LLAR DELS VELLS

Fundació Pública, C'an Blat. Sant Hilari Sacalm.

Es un projecte bó i ambicios, quasibé perfecte. A veure quan serà una realitat. De moment ja té nom.

La Diputació Provincial i l'Ajuntament de Sant Hilari Sacalm, han fet un conveni de cara a la prevenció dels incendis forestals i de tota mena.

EL NEN, LA FAMÍLIA I LA TELE

Aprofitant les planes d'aquesta revista m'ha semblat oportú parlar una mica del tema "els nens, la família i la tele", doncs en esser d'importància, una mica de visió general no fa mai mal a ningú.

La tele s'ha convertit en poc temps, en un membre més de la família; tant és així que ara ja és corrent sentir a dir: "Ai! Sense la tele jo no podria passar!". Em sembla que és força trist aquest centralisme que suposa la televisió en la família i, sobre tot, en el nen. Si la tele fos un aparell més que ens distregués de tant en tant, no creieu que aniríem més bé? La influència que suposa el sol fet de mirar la tele cada dia, amb l'abús que en fem nosaltres, és fins a tal punt que val la pena pensar-hi una mica, i sobre tot de cara al nen, doncs davant la tele és on el nen pot aprendre a esser gandul, a ser violent i, fins i tot, a no pensar.

La tele ho dona tot tan a l'abast de la mà, tan fàcil, que al nen li agrada ja que no li suposa cap esforç, inclús podem veure que dia a dia, la mainada no juga tant pels carrers, i en canvi, les hores que passen davant la tele s'incrementen considerablement. Si el nen tingué el temps de jugar, de mirar la tele, el d'estudiar, el de menjar, etc. més ben repartit, veuríem que, a la llarga, la seva voluntat i la seva intel·ligència haurien experimentat un canvi molt positiu.

Us heu preguntat mai si els programes infantils que són especialment per als nens atreuen la seva atenció? Jo diria que en gran part no. La majoria dels petits miren aquests programes, però després, han de veure els altres i si l'endemà comenten alguna cosa de la tele, poques vegades faran referència als programes infantils, i, en canvi, sabran de mil meravelles l'argument de la pel·lícula de la nit; i amb tota la seva innocència, voldriem imitar els seus protagonistes.

Moltes vegades ens queixem de la manca de programes informatius i de la gran quantitat de pel·lícules bèl·liques que emeten, dient que els nens no més aprenen "a tirar tiros", però pot ser que ens preguntem alguna vegada si hem administrat el temps del nen davant la tele, si hem fet comprendre als petits els programes que no eren per a ells, i que per tant, no havien de veure. No donem tant la culpa a la programació (cosa que no vol dir que sigui excelent, ni molt menys), i mirem-nos a nosaltres mateixos preguntant-nos si part de culpa no és nostra.

Per acabar, m'agradaria donar una última idea més de cara a la família, es tracta que en molts casos, la tele "roba temps" a la vida familiar, és a dir, el diàleg, tan necessari per a mantenir un ambient familiar adequat, es veu minvat per la televisió; a les hores en que es remarca més aquesta influència són les de menjar, el nen, després d'haver passat el dia a l'escola vol explicar el que ha après, o a que ha jugat, etc., però se'l fa callar ja que disturba i no deixa sentir la tele.

La família: pares, avis, fills, malgrat menjar junts al voltant d'una sola taula, cadascú menja sol: cadascú és ell, el dinar i la tele.... Així, dia a dia la vida familiar decau, però les teles segueixen obertes. Només em resta dir que cal que pensem una mica més en el que fem cada dia, que els nostres actes no siguin governants per la rutina o per la comoditat. De televisió se'n fabriquen cada dia més, i si se'ns espatlla, no podem canviar, però, si s'espatlla la família, en podem comprar una altra.

PER. Carme Timoneda i Gallard

"TERRA" DENUNCIA

El mes de març de 1930, la Generalitat provisional va editar uns cartells informatius i uns dossiers sobre la sexualitat i mètodes anticonceptius.

Aquí, a Sant Hilari abans d'arribar tard, els pocs que vèren sortir al carrer estàren molt poc temps plantats, ja que una sèrie de persones "defensoras de la moral pública" i de "las buenas costumbres" els deuria escandalitzar el fet de que tots els poguéssim veure.

Devant aquest fet "TERRA" es compromet a fer la divulgació que no ha estat de possible, al nostre poble, pels conductes del Govern Català.

"TERRA"

«Espai Obert Per Poesia»

---- EL MEU MÓN ----

Visc en un món perdut
hipòcrita i egoista
si l'he sabut,
ha set amb vista,
rencors i plors.

Dins la meva cambra
tot són somnis,
fins l'espessa boira
deixa de ser gris.

Fora d'ella
no vull descobrir,
com l'ocell
deixa de cantar,
doncs la bala
del llarg fusell
li ha travessat el pit.

----CATALUNYA----

Té per nom Catalunya
i és la meva pàtria,
fidel a la seva llengua
va lluitar per conservar-la.
Nascuda a Catalunya,
parlant català,
jo em sento catalana.

Per: GLORIA CAMÓ

LA BIBLIOTECA

NOVETATS DEL MES DE MAIG
=====

Aristóteles.- LA POLITICA
Holderlin, F..- OBRA COMPLETA EN POESIA (2 Vols.)
García Lorca, F..- LA CASA DE BERNARDA ALBA
Cortázar, J..- LOS RELATOS (3 Vols.)
Huyghe, R..- EL ARTE Y EL HOMBRE (3 Vols.)
Soldevila, F..- HISTORIA DE ESPAÑA
Colom Naval, J..- LES BASES FISCALLS DE L'ESTATUT D'AUTONOMIA
Kramer, J.F..- MANUAL SOBRE DEPENDENCIA DE DROGAS
Copeland, R.M..- FUNDAMENTOS DE CONTABILIDAD ADMINISTRATIVA
Wonnacott, T.H..- INTRODUCCION A LA ESTADISTICA
Carrascosa, M.J..- LAS ASOCIACIONES DE PADRES DE ALUMNOS
Miravittles, J..- GENT QUE HE CONEGUT

ACTES ORGANITZATS PER LA BIBLIOTECA (Mes de Juny)

Dia 21- Havaneres per ELS PESCADORS DE L'ESCALA

Dia 24- Cercavila per PLANXET I SIA

DEMOGRAFIA

NAIXAMENTS

6-V-80 Francesc Maiquez Timoneda
6-V-80 Joan Cotillas Sola
9-V-80 Jordi González Serrano
17-V-80 Eva-Maria González Chumillas
19-V-80 Yolanda Galue Auledas
20-V-80 Isaac Solà i Muñoz
27-V-80 Cristina Gamell Fullà

DEFUNCIONS

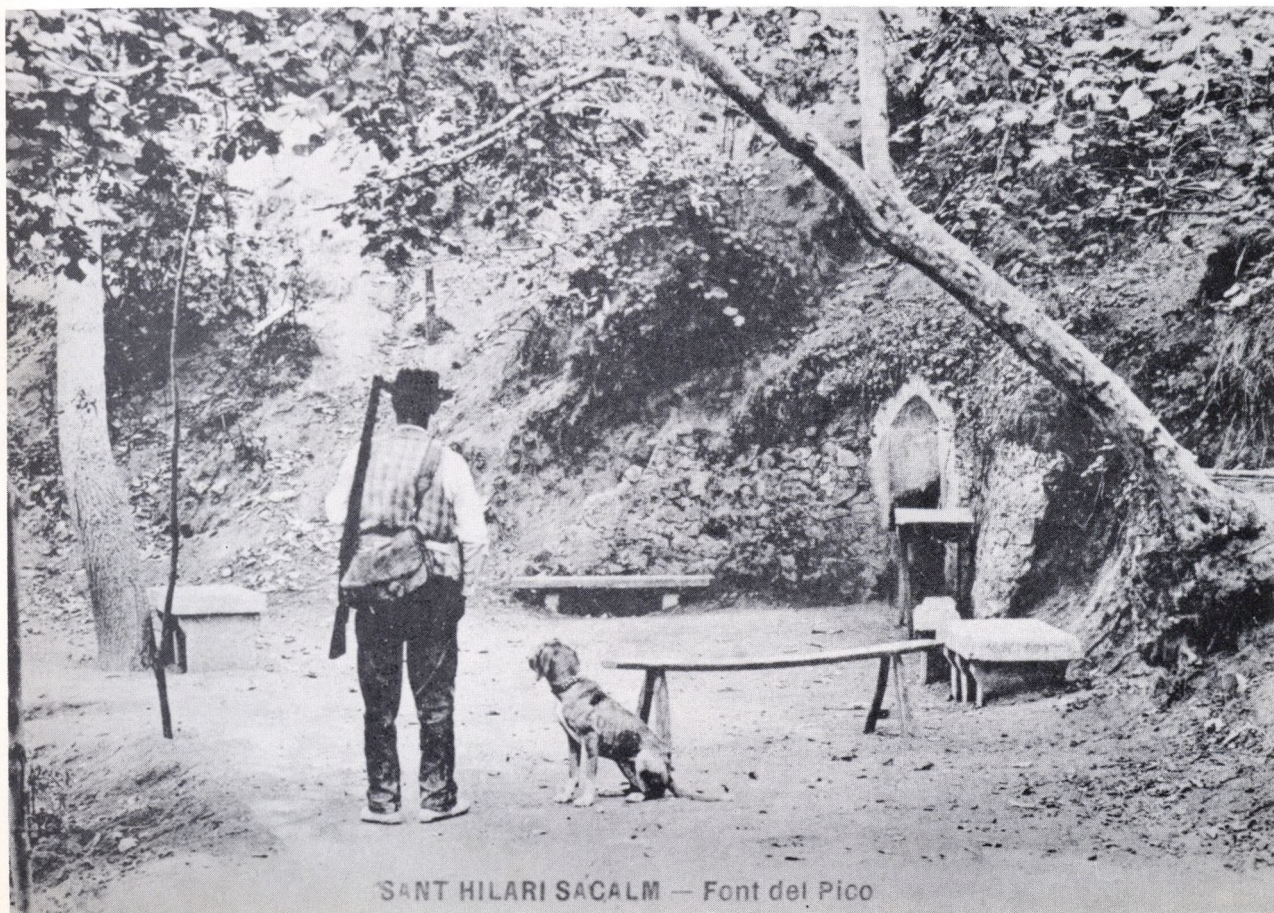
Francisca Fontanet Vallmajó
Lluís Puigderrajols de Tuero
Maria Riera Badia

ELS COMPTES de TERRA

MES DE MAIG - nº6 - TERRA -----Tirada 300 butlletins

<u>DESPESES</u>		<u>INGRESOS</u>	
Industries Grafiques		Plaça Gravalosa	
DURAN(300 portades) -----	7.863	114 butlletins -----	5.700
Copisteria "CRAN'S" -----	8300	Bar Montseny	
ALTRES -----	225	50 butlletins -----	2.500
	<hr/>	Bar Club	
	16.888'--	50 butlletins -----	2.500
<u>RESUM</u>		Bar Serrat	
INGRESOS --14.350		15 butlletins -----	700
DESPESES --16.888'--		Llibreria DEZA	
	<hr/>	50 butlletins -----	2.500
	- 2.038'--	Arbucies	
PER VENDRE 13 butlletins		8 butlletins -----	400
			<hr/>
			14.350

FOTOS DE CALAIXERA

SANT HILARI SACALM -- Font del Pico

LA TORRELLA SUPERIOR DE L'ESGLÉSIA DE SANT HILARI

Per l'any 1921, es va iniciar la construcció del PATI, la TORRELLA superior i la BALUSTRADA, amb un presupost de 30000 pts que s'en fer carrec en Josep Ximeno Planas, de recollirles entre la gent de la vila i també amb la col·laboració d'alguns dels estiuejans.

La construcció va estar a carrec de l'arquitecte Josep Mª PERICAS, junt amb:

Antoni Joan Nogue, de Folgaroles-(picapedrer)

Casa GOSCH, de Barcelona -(Balustres)

Ramon Collell (picallines) de Vic -(Ferramenta terminal, parallamps)

Terradellas de St. Hilari -(montador de ferramenta)

Pere Dencausse, de Barcelona -(campanes)

Casa TORRAS, de Barcelona -(Altre ferro que s'ha necessitat)

Tallers Dalmau-Montero, de Barcelona (Suports per als parallamps)

Francesc Lacambre, de Barcelona (Estrelka per als parallamps)

Morel Bas, del Vendrell -(Teules)

Dalmau Boadas, de St. Hilari -(Contratista de l'obra)

Anton Tous, de St. Hilari -(Fuste)

Josep Gubau, de St. Hilari -(Pintor de la ferramenta i daurador de les boles).

En la part superior de la torrella hi havia una creu de ferro, que va esser tallada en temps de guerra, per els rojus (Ningu volia pujar a tallarla, doncs van decidir, que el qui la haguí posat que la treguís, Va sè en Dalmau Boada qui la va tindre que pujar a tallarla).

Bibliografia:

LLIROIA

1922 - Setmanari estiuenç

per: Carles Juvanteny

